

Paulus en Japan.

Bijna 40 jaar lang ben ik als missionaris werkzaam geweest in Japan, totdat ik in 2004 terug werd geroepen om hier in onze Scheut-congregatie mee zorg te dragen voor de meer dan 300 ouden van dagen die wij tellen. Het werd een zwaar afscheid. En nu nog reizen mijn gedachten omzeggens dagelijks rond in het "land van de rijzende zon". En dit omdat, zo denk ik toch, de beginjaren zo moeilijk waren en al mijn jonge energie uitging naar een diepere kennis en begrip en waardering voor land en volk. Dat wat moeite heeft gekost wordt kostbaar voor u; dat wat je gemakkelijk bereikt daarvan kun je gemakkelijk afscheid nemen, nietwaar? Wat men in Japan met het blote oog ziet lijkt wel erg Westers te zijn, maar het onzichtbare is wel degelijk Japan en erg verschillend van hier. Iedere dag was een nieuwe ontdekkingstocht. En ik kwam tot de conclusie dat de verschillen zo veelvuldig en zo groot waren dat ik, na enkele weken, niet inzag waar ik nuttig kon zijn in dit land, wat ik kon doen voor dit volk. Het klimaat, het voedsel, de moeilijke taal, gewoonten en gebruiken...het viel allemaal niet mee, maar het moeilijkste vond ik toch wel de oosterse, Japanse psychologie, zo verschillend van de onze. Waar wij de rede, het verstand, het denken in het centrum plaatsen, is het bij hen de gevoelens, het aanvoelen dat primeert. En zonder woorden verstaan ze van mekaar wat de ander wil zeggen, welke opinie de ander is toegedaan, zonder dat onder woorden te brengen. Bij ons moet alles duidelijk gezegd en begrepen worden.

(...)

Na het 2^e Vaticaanse concilie (1962-1965) is onze Kerk een kerk geworden van dialoog en niet langer meer van 'zieltjes winnen'. En met de nieuwe contacten die we in de maatschappij konden opbouwen hadden we mogelijkheden tot dialoog. Mijn aangenaamste herinneringen gaan uit naar de contacten met de vele Shinto-priesters en Buddhistische monniken die eveneens gevangenis-aalmoezenier waren. We waren allen goede vrienden. En met al het personeel in het kinderopvangcentrum kwam ik heel goed overeen. Nu nog heb ik met enkelen van hen mail-contacten. Als buitenlander was het heel dikwijls simpelweg luisteren, als teken dat getuigt van respect voor de ander en van het warme hart dat we hen willen toedragen, maar wij hebben ook

iets te verkondigen, iets mee te delen. Het was daarom dat wij als missionaris naar Japan waren vertrokken. Dialoog is luisteren maar ook spreken. 'Wee mij...' zegt Sint Paulus, 'als ik het evangelie niet verkondig'. En wij hebben een boodschap die waard is van verkondigd te worden, een schat in broze vaten noemt hij het, maar het is een schat. Een schat die de mensen meer gelukkig maakt en de wereld een warmer oord dan wat ze nu is. (...)

En de gedachte van een God-Vader vindt ge niet terug in de oorspronkelijke godsdiensten van Japan, het Shintoïsme en vanaf het einde van de 6^e eeuw het Buddhisme.

Trouwens, ons geloof is iets dat ons gegeven is - en al wat God ons geeft is nooit bedoeld voor mij, voor ons alleen. Zijn droom, Zijn verlangen is dat wij dat meedelen aan alle mensen in onze omgeving.

Zowel in Japan als hier in ons eigen land.